

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgekeurd 2. 2 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secretariaat Heuvellaan 11, Hilversum. Tel. 02150-10481.

Hs 145

Een x in de kantlijn betekent de vraag
 Een - " " " " " het antwoord.

Hilversum, 2 juli 1973.

Goeden avond, vrienden,

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar, ik hoop, dat U daar rekening mee houdt en zelf nadenkt. Het onderwerp hebt U gehoord:

ZO BOVEN, ZO BENEDEN,

wat een citaat is eigenlijk uit de beruchte "Tabula Smaragdis", de smaragde tafel, waarop dus een heel verhaal staat gegrift, dat inderdaad op deze titel neerkomt.

Wanneer je je afvraagt, hoe men daar eigenlijk toe komt, dan geloof ik, dat we terug moeten gaan naar de oude tijd. In de oude tijd kende men een hoop magische beginselen. En deze magische beginselen gingen er van uit, dat wanneer je op aarde iets doet, dat dat dan boven, dus in de wereld van de goden, dus de hemel, daar ook plaats vindt. Het is een wederkerige beïnvloeding en het is dan ook in feite een situatie-magie, waarbij men voor het uitbeelden van een begeerde situatie de goden en de geesten als het ware dwingt, om deze situatie tot werkelijkheid te maken. Ik dacht, dat we daar ook in deze tijd nog wel enkele voorbeelden van kennen, bepaalde vormen van regendansen b.v. Maar dat is niet het meest belangrijke.

Want deze zogenaamde "hermesische" tafel - hij wordt namelijk aan Hermes toegeschreven, ofschoon hij in het graf van een priester is gevonden - is eigenlijk het beginstuk van een filosofie, die wij voor een deel, en dan nog op magische basis, zich zien ontwikkelen in de egyptische periode, die sterke invloed schijnt te hebben op de Alexandrische filosofie en van daaruit op de Griekse. En U weet, wat van de Grieken komt, dat is weer de basis van een hele hoop gedachten van de moderne wereld ook.

Hoe moet je je dat nu voorstellen? Wel, wanneer ik zeg: er is een wereld boven mij, dan moet ik daar een beeld van hebben. En dat beeld, dat kan alleen een beeld van mijn eigen wereld zijn. Dus: al hetgeen ik van de wereld boven mij erkennen kan, is datgene, wat ik beseft van mijn eigen wereld. En ook het omgekeerde zal gelden. Wanneer ik leef in een hogere wereld, dan zal ik in Uw wereld alleen datgene kunnen beseffen, wat voor mij van kracht is, wat voor mij bestaat.

Ik dacht, dat dat een heel natuurlijk iets was. Je kunt wel dingen zien, maar je kunt ze niet begrijpen, tenzij je voldoende achtergrond hebt. Er is een leerproces. Een bewust mens op deze wereld ziet een heel groot gedeelte van de wereld boven. En iemand, die volledig bewust is bóven, die ziet veel méér in Uw wereld en in het gebeuren ervan dan U zichzelf voor kunt stellen. Het is je eigen bewustzijn, dat je projecteert. Ik dacht, dat dat punt duidelijk genoeg was.

Nu zijn er natuurlijk ook nog andere facetten aan verbonden. En dat is, wanneer wij een voorstelling willen maken van de kosmos, dat we altijd eigenlijk zitten met de tegenstelling tussen wat wij zijn, wat we doen, ^{naar buiten toe} en wat we innerlijk zijn en wat voor ons meteen de hogere wereld dan ook zo'n beetje is. De diagrammen, die men daarvoor heeft gemaakt, zijn vaak uitermate interessant. Er is er een, dat op deze tabula slaat, dat is van een, zeg maar alchemistisch filosoof, ongeveer 360 na Chr. in Griekenland. En deze man tekent een grote X, met hier een lijn er boven en daar een lijn er onder, dus eigenlijk een soort romeinse tien.

En hij zegt: Kijk, de wereld, die boven is, is gelijk aan de wereld, die beneden is. Maar, er is een wet. En die wet zegt, dat alles in een brandpunt komt. Er is een punt, waarop alle waarden van de hogere wereld én van de lagere wereld in wezen nùll zijn. Dit punt, het focuspunt, is gelijktijdig het punt, waarbij inkomende krachten en stralen hun eigen weg vervolgen. Dus, wat boven rechts is, wordt beneden links. En wat beneden links is, wordt boven rechts. Die X is dus eigenlijk een poging om duidelijk te maken, dat de kosmos een soort camera-obscura effect heeft.

Er is een zekere meneer, die zich Valentius Ambrosius noemt, waarom weet ik niet, die daar ook op voortbordurt. Hij is van oorsprong een Oostenrijker, althans, wat toen Oostenrijk was. En deze man zegt: Kijk eens: God projecteert. Er kan niets bestaan, wat niet door God geprojecteerd is. Dus alles, wat hier is, is in God. En alles, wat God naar ons projecteert, is hier. Maar wij kunnen de waarden niet zien, zoals ze leven in God. Daarom is er een omkering van betekenissen en van waarden, die voor de persoonlijke waarnemer geldt, maar er blijft een totale gelijkheid bestaan.

Een interessant denkbeeld natuurlijk, maar, hoe moet je daarmee verder? Er zijn mensen geweest, die hebben gezegd: Oh, dat is heel eenvoudig. Een Fransman ondermeer, rond 1600, die daar een complete magische voorstelling weer^{van} maakt, waarschijnlijk op basis van wat hij van syrische magie heeft gehoord, en verkondigt: Alles, wat hier is, is boven. Wanneer ik hemelse waarden tot uitdrukking wil brengen, zal ik ze op aarde waar moeten maken. Maar, wanneer ik iets op aarde waarmaak, wat niet hemels is, wat niet goddelijk is, dan zal die slechte invloed boven mij bestaan.

Een duitse zedepreker, die ook dat tractaat in handen krijgt kennelijk, vindt daar een aanleiding in om te filosoferen: Wij maken op deze wereld ons eigen leven en wij bouwen in wezen de wereld, waarin wij zullen wonen. Een heel mooi gezegde dus.

De opbouw gaat verder. We zien, dat het b.v. een regel wordt, die in bepaalde engelse loges sterk besproken wordt. We zien, dat het langzaam maar zeker deel wordt eigenlijk van een groot gedeelte van de occulte filosofie. Ik zou U al die veranderingen, al die fasen, wel kunnen geven, maar ik dacht, dat ik hier met een paar lijnen iets van de ontwikkeling had weergegeven.

Laten we ons nu eens tot het probleem zelf gaan bepalen.

Wanneer iets hier bestaat, is het een mogelijkheid. Alle mogelijkheden moeten aanwezig zijn in de schepping, om de doodeenvoudige reden, dat, wanneer dat niet het geval zou zijn, er in de schepping méér zou bestaan dan in de Schepper. En dat is ondenkbaar. Alles, wat dus hier is, is ook elders. Het heeft daar misschien een andere relatie, het krijgt een andere betekenis, maar het is aanwezig. En in dit opzicht vind ik die romeinse X eigenlijk niet zo gek. Want dingen, die hier op aarde erg onaangenaam zijn, die kunnen in het hierna-^{juist} maals wel eens van heel grote betekenis voor je zijn. Dáár zijn ze aangenaam, om het besef, dat je daardoor verworven hebt b.v. Er zijn dingen, die je op aarde heel erg prettig vindt, maar die eigenlijk maar heel weinig zin hebben. Wanneer je hoger gaat, dan zijn ze niets meer, dan is het gewoon verknoeide tijd.

Dus, het denkbeeld op zichzelf trekt mij ergens enorm aan. Geef nu eens een keer de kosmos een voorstelling van zeg maar de oude Rozekruisersgedachte. Dan hebben we hier goddelijke werkelijkheid. De goddelijke werkelijkheid is alomvattend. Daaromheen vinden we de Maagd, als het ware de begrenzing van deze werkelijkheid, voor zover het ons betreft, en alles wat daarbuiten bestaat is niets anders dan een projectie van het goddelijke. Ik geloof, dat dat voor een mens weleens een beetje moeilijk is om te denken: Ja, ik ben eigenlijk niet helemaal echt, ik ben ook een projectie van het goddelijke. Maar je bent uiteindelijk sterk gebonden. Je bent sterk gelimiteerd, je bent sterk afhankelijk, van je leven, van je persoonlijkheid, van alles wat in je ligt. Deze beperking zou absoluut onaanvaardbaar zijn, wanneer ze geen reden zou hebben. De beste reden, die je er voor kunt vinden is, dat God het beschikt heeft. En dan kunnen we wel allehand andere verhalen vertellen, maar ergens stuiten we op een macht, die dit veroorzaakt en waar we niet tegen aan kunnen. Indien nu alles, wat we zijn, in God bestaat, ja, pas zijn wezenlijke betekenis en inhoud in God krijgt, dan hebben we daarmee gelijktijdig een begrip voor de onontkoombaarheid van bepaalde dingen op de wereld.

Volgens mij is dat het belangrijkste punt wat je uit het "Zo beneden, zo boven, zo boven zo beneden" kunt halen. Mag ik vragen of dit aanvaardbaar, of dit duidelijk is? Als U het niet juist vindt, zegt U het, geeft U commentaar. Iedereen vindt het goed? Nu, dan hoop ik ook, dat U het begrepen hebt.

Ik stel nu verder: Elke mens heeft een reeks van basiseigenschappen. Deze basiseigenschappen bepalen zijn gedrag voor een zeer groot gedeelte. Hij kan wel probéren, eraan te ontkomen, maar hij kán er niet aan ontkomen. Neemt U maar het voorbeeld van de man, die zei: Ik ga voortaan alleen maar het minste eten, wat ik hebben kan en ik maak het ergens smakelijk. Deze man wilde naar God, maar hij droomde van grote eetgelagen. Hier blijkt al ergens, dat de inhoud van de mens een beetje sterker is zelfs dan zijn wil.

Is dat erfelijk, of is dat aangeleerd?

Wanneer U bedoelt de waardering voor het lekker eten, dat zal wel aangeleerd zijn.

Maar de basiseigenschappen?

De basiseigenschappen zijn erfelijk, lichamenlijk, omdat we met de stof hebben te maken met de erfelijkheid. Maar we moeten dan niet vergeten dus, dat we daarnaast te maken hebben met de entiteit, de geest, die in die incarnatiekeuze wel enige vrijheid heeft, maar die niet kan kiezen tegen zijn eigen wezen in. En die dus weer door zijn bewustwording, door zijn persoonlijke inhoud, ook weer beperkt wordt bij zijn incarnatiekeuze. En, de impulsen, die je als geest legt in dat voertuig, dus ook weer beperkt ziet door datzelfde facet van het eigen ik. Dat is dus wel degelijk een beperktheid, die zelfs vóór de geboorte begint.

Nu hebben we hier dus geprobeerd te zeggen: je bent niet vrij. Ik kan alleen zijn, wat ik ben. Dat is altijd een rotwoord, maar hoe moet je het anders uitdrukken. Ik heb eigenschappen. Wanneer ik die ontken, dan schep ik alleen maar in mijzelf een verdeeldheid of ik schep zelfbedrog. Want ik kan mijn eigenschappen niet veranderen. Ik kan ze hoogstens beter gaan gebruiken.

En dat is nu de essentie geloof ik, van hetgeen wij uit deze 'Zo boven, zo beneden, zo beneden zo boven' kunnen leren: Het is zinvol, dat we zijn, zoals we zijn. Er is eens iemand geweest, die heeft gezegd: als er nu eens geen zondaars meer op de wereld waren. Ja, maar wie zou je dan nog moeten redden? Dat is ook weer zo'n vraag. Er zijn mensen, die proberen voortdurend zielen te redden. Die man is er reddeloos in verstrikt geraakt, een deel van zijn aard om zijn denkbeelden aan anderen op te leggen. Het ging met de beste bedoelingen, maar één ding vergat hij dus: je kunt niet de verschillen uit de wereld wegnemen, zonder de wereld weg te nemen. De wereld is gebaseerd op al die nuances, die er zijn van leven, van denken, van vorm, van leven en sterven. En dat betekent ook weer, dat deze nuances dus boven ons moeten bestaan, anders zouden ze geen zin hebben. Iemand, die zegt: 'de schepping is zinloos', die zegt in wezen: God is een idioot kind, dat speelt met zijn eigen geschapen speeltuig, zonder te beseffen, wat hij doet. Maar als we zeggen: er is een plan, er is een denkbeeld, dan moeten we óók zeggen, dat álles wat gebeurt een betekenis heeft, zin heeft. Het kan niet zinloos zijn. Uitgaande van deze zin, van deze betekenis van alles wat bestaat in elke wereld, waarin je leeft, moet je zeggen: dan is deze zin ook in een andere wereld tegenwoordig. Dan is ze ook in God tegenwoordig.

Ik weet, dat mensen heel vaak kijken naar vorm en zo. Ach, vormen gaan vaak teloor, tenminste zover ik weet in ons geestelijk bestaan wordt vorm steeds minder belangrijk. Maar vorm is voor U aanleiding tot beleving en dié blijft bestaan. En of het nu alleen maar een nuance en een trilling van licht, dat voor een ander verblindend is, of dat het een kwestie is van kleurschakeringen, die je misschien nog niet eens helemaal zou kunnen waarnemen of omschrijven, of dat het een kwestie is van een wereld met huisje, boompje, beestje, dat maakt geen verschil uit. Het zijn de tegenstellingen, de veranderingen, de invloeden, die spreken voor ons. Om te zeggen, dat deze wereld bóven óók bestaat, dat is natuurlijk kolder. Zeker, men heeft dat gedaan in de tijd, toen de mens nog niet beseefte, wat zijn wereld was en wat hij zelf was. Maar aan deze dwaasheid behoeven wij ons niet schuldig te maken. We moeten gewoon beseffen, dat er een kosmos is en dat datgene, wat nú betekenis heeft in die kosmos zijn betekenis blijft behouden. Dat in de hoogste werelden al datgene, wat in ons bestaat, aanwezig is. Dat er een voortdurend rapport is, een harmonie tussen alle facetten van óns leven en de kosmos, waaruit we zijn voortgekomen. Is dat aanvaardbaar?

Nu, dan kunnen we het weer verder doorzetten. En dan komen we tot een héél eigenaardige vraag: Wanneer alles zinrijk is, waarom moet ik mij dan druk maken?

Ja, per slot van rekening, wanneer God het allemaal verordineerd heeft, waarom zou je gaan werken? Wacht maar rustig. Als je doodhonger, is het Gods wil, als je goed gevoed wordt, is het óók God's wil, hè?

Het blijkt, dat de actie kennelijk déél is van de opzet. Want er is geen God, die in de plaats treedt van ónze actie. Dan moet die actie in zichzelf betekenis hebben. En nu blijkt dus weer, dat al onze acties gebaseerd zijn op harmonieën en disharmonieën. Harmonieën en disharmonieën, zoals wij die ervaren, zijn dus in God aanwezig. Maar, wat wij als disharmonieën hebben ervaren, dat kan misschien later een grote harmonische werking betekenen. En omgekeerd kan veel van hetgeen we nu juist, harmonisch, aangenaam of prettig vinden later blijken minder prettig te zijn vanuit ons standpunt. Maar het kan niets zijn wat niet reeds boven is, wat in de kosmos is.

En dan wordt ook begrijpelijk, wat er in de sferen gebeurt. Neem nu b.v. Zomerlandsfeer, die ergens zo ontzettend veel aan Uw wereld doet denken. Wanneer je overgaat, dan breng je jezelf mee. En met jezelf je wereldvoorstelling, je herinneringen. En, vooral in het begin als geest, dan heb je gewoon behoefte aan die dingen. Je projecteert ze buiten je, je scheidt als het ware samen dat paadje, waar je zo gezellig wandelt. Je scheidt het huisje, dat voor jou belangrijk is. En misschien een school, een schone zonsondergang of wat dan ook. Je creëert het gewoon. En dit creëren, dat is dus een poging om in vormen uit te drukken, in de geest, wat ook op aarde wás. Dan zeg ik: ja maar, dat doe je toch in de geest alléén maar, wanneer het méér is, dan alleen maar een vorm.

Ik heb zelf zo'n ontwikkeling doorgemaakt, ben langzaam wat hoger opgevoelen en het blijkt mij dus weer op een gegeven ogenblik, dat ik dan ^{wel} ~~niet~~ vormen bouw, maar dat ik als het ware rond mij een soort sfeer schep met bepaalde vibraties, met zeg maar, een soort klankconcert met een lichtorgel erachter. Waarom doe ik dat? Als ik nu erg goed nadenk, dan zeg ik: hé, ik doe precies hetzelfde, wat ik in de sferen heb gedaan, toen ik daar vormen bouwde. Dan ga ik nog een beetje verder en dan zeg ik: ja maar, op aarde waren die vormen vast. Ja máár, zeg ik dan, ik heb ze op een bepaalde manier gezien, ik heb ze belééfd. En dáárdóór hadden ze een betekenis, ze hebben mij veranderd, ze zijn déél van mij. En datgene, wat deel van mij wordt, dat blijft bij mij. En altijd weer, wanneer ik een wereld zie, dan zullen die veranderingen, die in mij bestaan, die zullen ergens buiten mij ook gestalte moeten krijgen. Ik kan niet leven met een waarheid alleen in mijzelf, ik kan alleen leven met een waarheid, die ik ook búiten mij waar maak. Dan is dus alles, wat in mijn wereld bestaat, eigenlijk, al lijkt het heel verschillend, gelijk aan hetgeen in Uw wereld bestaat. Het is je projectie, je beleving, je manier, waarop je reageert.

Abstracter.

Voor U abstracter, maar voor mij toch net zo reëel? Abstractie, dat is iets voor U, waarmee je een idee, zeg maar, zeer schetsmatig aanduidt. Maar voor mij is het een wereld, het is volledig. Ik heb geen auto en geen tram nodig, maar ik heb het besef van verplaatsing, al heb ik niet meer het besef van snelheid misschien, wat er voor U mee gepaard gaat. Dus het is ergens gelijk. De gelijkheid ligt kennelijk in onszelf, of, in datgene, wat voor ons kenbaar is. Twee mogelijkheden.

Nou, dan gaan we nog een stap verder. Tenminste als U het niet te warm vindt om nog een paar stappen te zetten op dit terrein. Ik begin zo langzamerhand te begrijpen, waarvoor die mini-mode noodzakelijk was. (hilariteit). Maar, kijk eens, wanneer ik stel, dat in mijn wereld, die toch uiterlijk heel sterk van de Uwe verschilt, in wezen alles, wat ik op Uw wereld heb gekend, mede aanwezig is, dat alles, wat in Uw wereld bestaat, in mijn wereld eigenlijk ergens óók, zodra ik het herkend heb, een trilling wordt, een uitdrukking wordt, die voor mij even reëel is als het gebeuren voor U op aarde, dan kan ik heel terecht zeggen dacht ik, dat in zoverre wat boven is gelijk is aan wat beneden is en omgekeerd. Maar, wanneer ik geen actie heb, alleen maar rust, dan blijkt, dat mijn wereld als het ware tot stilstand komt. Ze wordt een soort drilpudding van vervelende, voortdurend zich herhalende trillingen, die niets meer zeggen.

Eerst, wanneer ik zelf actief ben, dan leeft de wereld voor mij.

Ik dacht, dat dat op Uw wereld eigenlijk ook wel een beetje zou gelden. Eerst moet die wereld zélf actief zijn, daar moet leven in zitten, voor dat zij betekenis heeft. Dan is die actie, volgens mij, een noodzakelijk deel van het bestaan. De actie, de beweging, de verandering, zijn voor ons factoren, die onvermijdelijk en noodzakelijk zijn bij elke wereldbeleving en werelderkenning.

Commentaar?

Dan maak je je dus niet druk, omdat je het wilt of omdat je niet anders kunt, je maakt je gewoon druk, omdat op deze manier je wereld verandert, je wereld betekenis heeft. Leven is veranderen. Als op aarde het leven een bepaalde ontwikkeling is, dan zal een vergelijkbare ontwikkeling bestaan tot in de aller-hoogste sferen. En dan zeggen we wel eens: ja maar, we horen dus - ja, gut, wij hebben ook onze bronnen, weet U wel, hoge pieten, hè - als je eenmaal in God opgaat, dan ben je zelf niet meer actief. Daar heb ik eens over nagedacht en toen heb ik gezegd: waarom niet? Nou, werd er gezegd, omdat je dan zó deel bent van het geheel, dat je alleen handelt vanuit en mét het geheel. Dus je handelt? Jawel, maar jĳ handelt, niet meer, zeiden æ. Ik zei, ja, maar daar gaat het niet om. Maar je hândelt, je bent dus actief, je bent niet volledig in rust. Je beweegt, je verandert, je doet. Ze zeiden: natuurlijk, maar dat doet het geheel ook. Nou, ik dacht, dat daar ook wel weer een reden lag om te zeggen: wat beneden is, dat bestaat boven ook. Verandering, als een van de meest belangrijke factoren die bestaan.

En dan, kom ik wéér terug - ik ben er daarnet al over bezig geweest - op die kwestie van: mens, je kunt jezelf niet veranderen. Je kunt de schijn veranderen, maar je kunt de feiten niet veranderen, je kunt de werkelijkheid niet veranderen. Dan zeg ik: Nu, dat is dan heel begrijpelijk. We zijn een werkelijkheid. Die werkelijkheid zijn we niet alleen maar beneden, die zijn we bóven net zó en zeer waarschijnlijk gelijktijdig, ofschoon we op dit moment óf beneden óf ergens boven, of daar tussen, beséffen. Maar ons besef is niet bepalend voor wat we zijn. Onze eigenschappen, onze kwaliteiten, onze mogelijkheden zijn bepalend.

Nu, dan denken we nog eens even verder na en dan zeggen we: nou ja, goed, dus ik moet aanvaarden wat ik bèn. Accoord. Maar wat heb ik daaraan? Je hebt er niets aan! Het verandert niet. Het enige wat het doet is, het maakt je bewuster van de werkelijkheid. Je probeert niet de dingen, die rond je gebeuren en wat je zelf doet, met een ander manteltje te behangen, hè. Zoals er in mijn tijd ontzettend veel mensen waren, die begeerte moesten omkleden als een romantische liefde, omdat ze anders bang waren, dat het niet deugde. Maar het feit kun je wel omkleden, maar je kunt het niet veranderen. Je kunt een varken een jacquet aantrekken en een hoge hoed opzetten en dan zeggen: hier is de bruidegom, maar het blijft een varken. Dat is iets, wat we geloof ik, gewoon moeten beseffen. We kunnen niet veranderen, wat we zijn, omdat we kosmisch gezien, datgene vertegenwoordigen, wat we hiér ergens tot uiting brengen. Maar, dat wat wij zijn, is in zijn hoogste kosmische verhouding harmonisch met de totaliteit. Wanneer wij hier diezelfde harmonie met de totaliteit proberen te bereiken, dan zullen veel van de krachten, die boven bestaan, beneden merkbaar worden. Dan is er een uitwisseling van krachten. En dan is de gelijkheid langzaam maar zeker veranderd in een eenheid. Commentaar? Niets?

Nou, dan heb ik het meeste wel gezegd, dacht ik. Ik kan er natuurlijk wel verder over filosoferen, ik kan nog met U in de geschiedenis terugduiken. Het is b.v. erg leuk om te zien, wat een paar arabische geleerden ervan hebben gemaakt, van dat "Zo boven, zo beneden". Die zeiden dus: wanneer de materie aanwezig is, dan is zij in wezen mede volatile en daardoor is zij destilleerbaar. Dat kunt U terugvinden in het derde deel van de 72 delen van de Chimeia van - hoe heette hij, El Abukir of zoiets, geloof ik. 't Was de een of andere idioot. Ja, neemt U mij niet kwalijk. Het was een wetenschapsman dus, maar die dus meende dat hij de feiten, die hij kende, alleen filosofisch mocht verklaren. Er zijn trouwens nóg van die idioten op deze wereld ook, hè. Waarom moet je een feit filosofisch verklaren? Accepteer het feit. Accepteer je eigen reactie óp het feit en kijk dán, op welke wijze je desondanks voor jezelf daaruit een harmonie tot stand kunt brengen. Dat is heel wat beter, dan een hele magische verhandeling te houden, die er alleen op neerkomt, dat kwikzilver bepaalde eigenschappen heeft en dat je het gebruiken kunt met bepaalde andere metalen om een zilververkleurige en goudkleurige neerslag te veroorzaken.

Dat is ook zo iets. U denkt waarschijnlijk: ja, alchemie, dat verandert de dingen werkelijk. Maar weet U, die alchemie, vooral in die vroege tijd, hè, doet mij heel veel denken aan het leven van de mensen in deze tijd, voor een groot gedeelte, weet U dat? Ik zal U ook de reden geven. Kijk eens, die alchemie maakte niet werkelijk van lood of van tingietsel goud, maar de zaak werd verguld. Het zag er veel beter uit. En als je nu naar een hele hoop mensen kijkt, dan zie je, dat ze dat ook proberen. Dat ze hun zakelijke belangen omkleden met edele beweegredenen, b.v. maar het blijft net zo egoïstisch als het was, ook al klinkt het beter. Wanneer iemand zegt: mijn zonden moet je mij niet toerekenen het is noodzakelijk voor het vaderland, dan betekent het doodgewoon hetzelfde wat de boef zegt voor de rechter: Edelachtbare, ik heb het niet opzettelijk gedaan en daarom zou het me niet aangerekend moeten worden. Waarbij hij ook denkt misschien krijg ik minder straf. Want daar gaat het toch om?

De mens eigenlijk, heeft de neiging om de dingen allemaal te omhullen. Er zijn edele waarden in ons. We kunnen God beleven, zelfs, als we op aarde zijn. Er zijn momenten, waarop je je heel dicht voelt bij een hogere kracht. Er zijn ogenblikken, waarop je het gevoel hebt: Ja, nou ben ik eigenlijk opeens veel méér geworden. Dan moet je niet zeggen: ja, ik ben verheven, want ik ben ingewijd! Dan moet je die ingewijden later zien, hoopjes ellende vaak. Maar dan moet je gewoon zeggen: ja, dat is dus ook zo. Maar nu moet ik niet dat ene moment van hoger besef gebruiken, om alles wat ik hier doe, nou allemaal mooi te maken. Geef gewoon toe, wat je bent, mens. Want de eerlijkheid, - dat is erg belangrijk - die je vindt tegenover jezelf (tegenover de wereld kan ik begrijpen, dat je niet helemaal eerlijk bent, anders overleef je het niet) maar tegenover jezelf, wanneer je hier eerlijk kunt zijn tegenover jezelf, begrijpt, waarom je de dingen doet, begrijpt, waarom je zus reageert en niet anders, en niet probeert, om dat allemaal mooi weg te praten, dan zul je later in een wereld staan, waarin je óók eerlijk bent. Waarin je dus ook jezelf ziet en je daar dan jezelf voor een groot gedeelte projecteert, ken je je wereld beter en kun je daar een groter harmonie vinden.

Maar als je hier jezelf voortdurend belazert - dat je een ander belazert, nu ja, goed, dat komt vaak voor - maar jezelf erbij, dan betekent dat, dat je leeft in een wereld van bedrog boven. En dat betekent, dat alle acties, die je probeert, daar tot stand te brengen, niet gebaseert zijn op je werkelijkheid, je mogelijkheden en je kracht of op de werkelijkheid van een godsbesef, maar ze zijn allemaal op een illusie gebaseerd. Nou, wat denk je dan, dat dáár van terecht komt, hè? Zo beneden, zo boven. Wat dat betreft, ja.

Er is eens iemand geweest - ja, we hebben dit onderwerp al meer moeten behandelen, begrijpt U wel. We zijn uiteindelijk, alles bij elkaar, denk ik, in de nederlandse taal alléén al bijna zestig jaar bezig, dus die onderwerpen komen dan vaak naar voren - er was er een, die zei: ja, dus ik ben nu hier trambediende, of tramconducteur (dat conducteur dat is de deftige term geweest) en dus deze man zei: dus dat wordt ik boven ook. En toen heb ik een antwoord horen geven - zelf was ik toen nog niet zo ver - door een van onze oudere broeders en die zei dus: Ja, in zekeren zin. Want als het een deel van je wezen wordt, om anderen te brengen, waar ze moeten zijn, dus waar ze wezen willen, dan zul je in de geest dat ook doen. Toen zei er een: Kan ik dan niet beter rentenier worden? Toen was het antwoord: Als je hier een goede rentenier bent, dan zul je boven ontdekken, dat je rente uit moet betalen. Want wat je hebt, neem je niet mee, dat zul je missen. Maar wat je bent, neem je mee en dat zal je leid-snoer, maar ook je geluk zijn in de andere wereld.

Daar zit volgens mij ook weer een hoop in. Kun je zeggen natuurlijk: 't is een hopeloos geklets. Ik kan me echt voorstellen, dat iemand zegt: ja, goed, maar allemaal in het hiernamaals, hè? Leef hier maar goed en doe maar precies alles, wat je gezegd wordt en later zal God je dan wel belonen. Ik weet niet, wie die zwendel het eerst heeft uitgevonden, maar het is er een. Het gaat er niet om, dat je doet, wat anderen vinden wat goed is en wat anderen zeggen, dat je moet zijn en wat je moet doen. Het gaat erom, dat je zélf voelt, wat goed is, dat zélf doet, wat je begeert of wat je noodzakelijk vindt. Maar dán ook met je hele wezen. Niet zoiets van: nou ja, eigenlijk mag ik niet snoepen, maar laat ik maar even een gebakje nemen, want niemand ziet het. Dát is tegenstrijdig. Maar als nu een gebakjes-fanaticus bent, of fanatica, dan zou ik zeggen schaam je er niet voor, vreet maar rustig raak.

Alleen, probeer het dan zó te doen, dat een ander er ook een beetje gelukkig mee wordt. Begrijpt U, wat ik bedoel? Voor een heleboel mensen is dat natuurlijk ook weer kwetsend: "Moreel niet verantwoord", zoals dat heet.

Moraal op deze wereld is over het algemeen: beantwoorden aan wat anderen zeggen, dat fatsoenlijk en goed is. Maar als we kijken, hoe onfatsoenlijk die wereld is, die deze mensen dan kennelijk toch goed achten, dan wordt wel duidelijk, dat dit een kwestie is van zelfbedrog. Fatsoen is niet: 'je voordoen alsof' maar dat is: 'zijn, zoals je bent.' En dáárin zit dit "zo beneden, zo boven, zo boven, zo beneden" héél sterk.

Wij zijn een kósmisch wezen, niet alleen maar een mens of een geest. Ik vind het zo'n ellendig idee, als je zegt: ik ben een geest, dan zijn er een hoop mensen, die denken: ja, toen ie doodging, toen kreeg ie ineens vleugeltjes en fladderdefladderdefladder, daar ging die! hè, een soort kosmische mus. Nou, heus niet. Je staat ineens bóven jezelf en je vraagt je af: goeié God, wat is er aan de hand. Natuurlijk, want je wereld is veranderd en die kun je nog niet helemaal begrijpen. Maar geest zijn, dat is eigenlijk óók méns zijn. En wanneer we dat buiten de tijd gaan zien, dan ben je eigenlijk gelijk hoogste geest en mens en misschien laagst bewustzijn. Al die dingen ben je ineens, ze zijn déél van je bestaan, het is déél van je leven. Dus hoe wij ook kijken, of we nu naar beneden kijken of dat we naar boven kijken, we zien altijd onzélf! Zelfs, wanneer we God zien, zien we niet God, zoals hij is, maar God, zoals wij hem nog net kunnen voorstellen en aanvaarden. Als we naar beneden kijken naar de duivel - het is voor een hoop mensen beroerd om het te weten - maar wat wij zien in de duivel, dat is alleen, wat we zélf zijn. Anders zouden we het zo niet kunnen zien, zouden we het zo niet kunnen beleven, wat wij zijn. Naar boven en naar beneden. En daarom is deze waarheid, menselijk gezien, volledig juist.

Gaan we uit van de mogelijkheid van demens, om met bepaalde krachten zekere invloeden uit te oefenen, dan zijn die gebaseerd op het wézen, dat hij is. En dan zal die mogelijkheid bestaan in een hógere sfeer en in een lagere sfeer. En als je dat in een hogere sfeer dóet, dan zul je daar een feit scheppen, dat ook in deze wereld bindend voor je wordt, want het is deel van je wezen en je kunt het niet anders doen. En daarmee heb ik geloof ik, dan toch nog weer een enkel facet erbij gegeven.

x Dus het tijd-ruimte-concept, wat wij hebben is eigenlijk de enige essentiele barricade voor een volledig besef van ons mens-zijn?

- Ja, maar het tijd-ruimte-besef dat is gelijktijdig mentaal besef. Want kijk eens, tijd en ruimte zijn in wezen beide factoren van een en dezelfde energie. Wanneer we die energie beseffen, dan hebben we de rest ook. Maar de grote moeilijkheid is juist, dat wij niet kunnen léven, wanneer we die factoren niet afzonderlijk zien. Het bewustzijn is niet in staat om vele dingen gelijktijdig te kunnen beleven en te beseffen. U werkt altijd moment na moment af.

Hebt U weleens een multiple-projectie voorstelling gezien? U weet, wat het is. Nee? Ook al niet? Tjonge jonge. Ben ik met mijn ouderwetsheid zoveel jaar ouder nog moderner dan U? Multiple-projectie dat is een systeem, waarbij een groot aantal verschillende dia's, toverlantaarnplaatjes, filmpjes e.d. worden geprojecteerd op een of meer vlakken. Waarbij dan van de toeschouwer verwacht wordt, dat hij een keuze maakt. Want probeer je ze allemaal te zien, dan zie je niets. Heeft U daarvan nog nooit gehoord? Ik dacht, dat dat toch wel hier was geweest. Ik weet zelfs, dat er films zijn geweest met multiple-projectie, al in 1923. Maar nu ja, goed. U kunt het zich misschien voorstellen, wat het is. Stel dat er 40 of 50 verschillende plaatjes, sommige bewegend, andere stilstaand aanwezig zijn en dat U daarnaar kijkt. Dan kunt U wel zien, wat het is, als U de een ná de ander zoudt nemen. Als U het geheel beziet, dan zegt het U niets. Kunt U zich dát voorstellen?

x Ook mentaal niet?

- Nee, mentaal ook niet, nee. U kunt het niet allemaal tegelijk verwerken. Dus, we worden gedwongen tot een selctie. Nu en kijk nu eens: De eeuwigheid omvat álle momenten van ons bestaan, van alles wat we geweest zijn en alles, wat we ooit zullen zijn, alle sferen, alle wereldvormen en alle incarnaties, alles bij elkaar. Allemaal plaatjes, elk moment. Een oneindig aantal plaatjes. Die kunnen wij nog niet verwerken

Maar, er is een tijd geweest, dat we alleen maar licht en donker konden onderscheiden. Nu is er een tijd, dat we tekening en beweging gaan onderscheiden, dat we in de diepte gaan, dat we met perspectief gaan werken en al die dingen meer. Die plaatjes worden dus betekenisvoller. En wat meer is, we gaan analogieën zien. We gaan zien: hé, dit plaatje, dát plaatje, dát plaatje hoort bij elkaar. En we zijn dus in staat, om meer van die dingen gelijktijdig te zien. We zijn dus wél bewuster geworden. Maar wanneer we alles tegelijk moeten zien, dan zullen we dat niet beseffen. Daarom moeten we moment ná moment verder sjokken. Plaatje na plaatje, van wat in ons wezen rust, moet gerealiseerd worden en dat is in wézen, het levende tijdsconcept. Niet de werveling van de aarde om zichzelf om de zon heen. Dat zijn bijkomstigheden. Daarmee hebben we ons tijdsbegrip op aarde wel afgedaan.

Ook niet de lichamelijke behoefte. Want het blijkt, dat de lichamelijke klok op gewoonte is gebouwd, niet in zichzelf en per sé automatisch juist, de feiten bestaan. Ons tijdsbegrip is wat wij nodig hebben, omdat we zonder dat geen opbouw kunnen vinden. Omdat alle plaatjes van die hele oneindigheid, die wij zijn, samen hangen. Ze horen allemaal bij elkaar. Wij kunnen dat nog niet zien. Maar wij kunnen gelijkenissen en ontwikkelingen soms daarin zien. Daarom is er logica nodig, omdat we daardoor althans meerdere beelden gelijktijdig kunnen beschouwen en daar door interpreteren. Het wil niet zeggen, dat die logica het beste is, integendeel, het is voor ons een begrenzing van het beeld.

En wat ruimte betreft ook. Kijk, wanneer ik, als geest, ergens naar toe wil, dan denk ik aan de plaats en dan ben ik er. Er zit geen tijd tussen. Hoe kan dat? Volgens mij alleen maar, omdat ik in wézen op ál die plaatsen tegenwoordig ben en door het beséf van de plaats mijn áándacht concentreer en mij aanwezig gevóel op een bepaalde plaats. Waarbij de grote vraag komt: Wat is ruimte?

Ruimte is een constructie, die wij driedimensionaal kunnen handhaven. Die we, vierdimensionaal, alleen kunnen afbakenen met hele zonderlinge constructies en die we met vijf dimensies al niet meer ons voor kunnen stellen. En in zes dimensies blijkt alles terug te vallen op zichzelf. En we kunnen dan verdergaan, er zijn nog meer-dimensionale mogelijkheden. En als we daar alleen al van uitgaan dan zeg je: nou ja, die ruimte als plaatsconcept is geen reëel concept. En het ruimteconcept hangt voor een groot gedeelte af van je eigen mogelijkheden. Om U een voorbeeld te geven: Nog niet eens zo gek lang geleden was een tocht naar Rome een bedevaart, waar je een deel van je leven aan moest wijden. Was het een vréemde stad, onmetelijk ver weg. Nu zeggen de mensen: nou, laten we 'ns een week-endje naar Rome gaan; we hebben het, laten we het dan doen ook, hè? Afrika was een soort sprookjesland. Nu gaan de mensen voor hun vakantie even op safari of zo. We léven anders.

De rest van de toespraak (+ 4 minuten) is onverstaanbaar, blijkbaar door een technische storing.

D I S C U S S I E

Zo vrienden,

Ik hoop, dat U een aangename pauze hebt gehad, we zullen eens kijken, wat er binnen is gekomen aan schriftelijke vragen.

x Er is één schriftelijke vraag, maar die is buiten het onderwerp. Maar misschien is er iemand die een brandende vraag heeft, die hij mondeling wil stellen, omdat die misschien het onderwerp betreft? Die mag dan misschien in dit geval voorgaan?

x Hoe is het in dit verband met de Akasakroniek?

- Met de wat?

x De Akasakroniek, waarin alles vermeld staat.

- De Akasha? Ja. Nu, die kun je dus beschouwen als een van de vele versies van de kringloop van het leven, zeg maar, waarbij dit "Zo boven, zo beneden" eigenlijk toch weer tot uitdrukking komt. Omdat het geheel van wat je bent, vastgelegd is in je wezen en daardoor de wereld bepaalt, waarin je leeft, en de keuze van wereld bepaalt, die je zult maken. Ik zou zeggen, dat is vanzelfsprekend.

x En er zijn dus mensen met bepaalde vermogens, zouden die daaruit kunnen lezen? Zoals dat gezegd wordt.

- Het is mogelijk, om er uit te lezen. Maar, wanneer ze uitdrukkelijk zeggen dat ze het kunnen, vraag ik me af, óf ze het kunnen. Het is namelijk zo - dat moet U mij niet kwalijk nemen - wanneer iemand pretendeert, zeer veel te kunnen, terwijl het resultaat niet controleerbaar is, dan wordt het altijd een zeer twijfelachtige zaak. Laat ik het heel eenvoudig zeggen met woorden van onze vriend Henri: Wanneer iemand je vertelt, dat hij een ingewijde is, ben je tenminste zeker, dat hij het niét is.

x Een ander zegt: een mens verandert in essentie niet meer, maar toch wel voor veel mensen veranderen mensen als ze zeggen van: wat ben je veranderd? Dat is toch ook een zelf-realisering van de mens naarmate bepaalde behoeften bevredigd worden, andere "hogere" naar voren komen.

- Je kunt dus zeggen, dat het gedrag van de mens verandert, maar het wezen dan weer niet. Kijk eens, ik mag misschien een paar vreemde vergelijkingen maken, om duidelijk te maken, wat ik bedoel. Het kan zijn, dat iemand in zijn jeugd, althans zijn latere jeugd, ontzettend achter de meisjes aanloopt, een enorme veroveringsdrang. Later blijkt, dat die persoon absoluut voor vrouwen weinig interesse meer heeft, want hij is in zaken. Dan heeft hij dus nog wel diezelfde drang, maar hij heeft ze overgebraht op een ander facet van het leven. Die persoon is niet veranderd, maar de uiting, voor anderen, is wél gewijzigd.

Of, iemand is bij wijze van spreken, van plan om priester te worden, hij wordt het ook een tijdje, maar hij kan er geen vrede mee vinden en hij gaat er uit. Hij gaat dus een ander leven voeren. En wat blijkt dan heel vaak? Zo iemand wordt dan toch onderwijzer of b.v. sociaal werker. Met andere woorden: hij brengt een ander facet naar voren van datgene, wat hem eens tot dat priesterdom gedreven heeft. En als je dat gaat begrijpen, dan zie je dus, dat een mens in zijn uiterlijkheden sterk kan veranderen, zonder dat dit in wezen een verandering van zijn kwaliteit betekent, van zijn eigenschappen.

x Maar eigenschappen kunnen toch gesublimeerd of gedesimileerd worden?

- Ja, dat is iets, wat men altijd graag verkondigt. En wat noemt U nu b.v. sublimatie?

x Een eigenschap op een zodanig plan brengen, dat ze meer kan betekenen voor de mens, voor jezelf

- Ja, met andere woorden, wanneer je sublimeert, dan moet er al een grote belangrijkheid van het geheel voor je bestaan/en dan heeft die ook vóór die tijd bestaan, en is alleen gerealiseerd. Maar als iemand werkelijk probeert iets in zichzelf te sublimeren, alleen om het "Hoger" te maken, dan doet het mij denken aan sublimaas. En, zoals U weet, is dat een ontsmettingsmiddel. Juist. Nou, dat was het dan. Iemand anders nog een vraag? Dan gaan we naar de schriftelijke vraag buiten het onderwerp.

x Is het onjuist, om bewust, tégen eigen gevoelens in, te gehoorzamen aan de wil van een ander, eigen waarheid dus opgeven voor de ondersteld grotere waarheid van die ander? Dit is toch een eis in het Oosten tussen de relatie guru-leerling. Ook voor het Westen in deze tijd voor verbindend te nemen? Vergelijk in de Katholieke Kerk soortgelijke belering en opstand ertegen.

- Ja, ik geloof, dat we hier geen parallel mogen trekken tussen een leer-gezag, dat de kerken zich aanmatigen en de verhouding tussen een guru en zijn leerling. Want, vergeet één ding niet. Wanneer de guru samenwerkt met zijn chelah, dan is dat een kwestie, waarbij de guru in wezen het gezag overneemt, zolang de leerling dat geeft. Er is hier geen sprake van het onderwerpen van de persoonlijkheid. Er is hier gewoon het je onderwerpen aan een discipline, totdat je tot een conclusie bent gekomen, waarna je je persoonlijke vrijheid volledig herneemt. En dat is een facet, dat we in het leven steeds wéér tegenkomen.

Wanneer U naar een school gaat, dan zult U zich b.v. aan een lesrooster moeten onderwerpen. U zult daar tijd aan moeten besteden, dat is heel normaal. Maar dat betekent nog niet, dat dan alles, wat die school zegt, ook de eeuwige waarheid is. Het betekent alleen, dat je een basiskennis opdoet, op grond waarvan je verder wilt gaan. En dit is nu typerend in de relatie guru-chelah: hij is als het ware de vader van het begin. Hij brengt dus een bepaalde materie bij, zeg maar. Op het ogenblik, dat je die hebt, ga je je éigen wegen, maar je blijft eerbied betuigen aan de guru, omdat hij je geholpen heeft te worden, wat je bent.

In de kerk is het anders. Daar zeggen ze: Ja, je mag er niet over denken. Wij zeggen, dat het zo is, en zó is het. De guru zegt: Denk nu eerst eens niet zelf, neem eens eerst mijn feiten aan, mediteer eens mét mij, ga eens met mijn gedachten mee. En wanneer je nu zover bent, dat je in jezelf het gevoel hebt: ik bereik wat, dan mag je verder gaan. Ga dan je eigen wegen, wordt jezelf. Maar vergeet niet, dat ik je het beste heb gegeven, wat ik je géven kon. Dát is de relatie dus in de oosterse landen. Ik weet, dat ze in bepaalde groeperingen die zich hier in het westen manifesteren, sterk geperverteerd wordt, dat men er ook een leergezag van maakt, iets van: gehoorzaam nu maar, want zo is het; en: dát is de heilige en daar moeten we allemaal voor werken. 'Die heilige wordt dan misschien niet heilig, maar in ieder geval rijk op die manier, hè, dat soort dingen, dat zien we al. Maar dat is niet gebaseerd op de relatie tussen leermeester en leerling, zoals die in het geestelijk systeem van de Hindoe en ook in bepaalde delen van het Boeddhisme bestaat. En ik dacht, dat U daar toch op duidde. Heb ik hiermee de zaak wat helderder gemaakt?

x Ja, dank U.

- U kunt zich onderwerpen, wanneer U dit wénst, mits U zich niet laat dwingen om later, omdat U nu eenmaal het een aanvaardt hebt, het andere óók kritiekloos te aanvaarden. U moet gewoon vrij blijven, ^{om} zélf denken, zélf te leven. En wanneer U een discipline aanvaardt, dan moet U dit doelbewust doen. En wanneer U het doel bereikt acht of onbereikbaar acht, de discipline terzijde stellen, om op een andere wijze verder te gaan. Ik dacht, dat dat haast vanzelfsprekend was, maar het is misschien wel eens goed, om het zo te zeggen. Iemand commentaar? Iemand nog vragen?

x Is het nodig om, wil je wat op het geestelijk pad bereiken, een guru te hebben?

- Dat is een van de vele stellingen, die verkondigd worden, vaak door bepaalde guru's. En dat zijn dan meestal niet eens de beste - U excuseert mij. Om verder te gaan op het geestelijk pad is nodig, dat je openstaat voor alle nieuwe factoren, die in overeenstemming zijn, in harmonie zijn met je eigen wezen. En dat je dus ^{om} voortdurend dááruit een juister begrip te krijgen van jezelf, je relatie met de wereld, met de kosmos. Ik zou zeggen, dat is wel noodzakelijk. Hóe je dat doet, is je eigen zaak.

Maar er is een ander verschijnsel. Wanneer je eenmaal begint aan een bepaald bewustwordingsproces, dan ontmoet je ergens iemand, die je lering geeft. Of je ontmoet ineens een boekje, dat je iets ánders in laat zien. Of je ontmoet ineens een groepering of een kerk of een predikant of een bedelaar, die iets zegt, waardoor je ineens geboeid bent, dat je zegt: hé! En dan kun je weer verder.

Er is namelijk een wonderlijk proces in deze bewustwording. Wanneer wij zelf beginnen te werken voor bewustwording, dan scheppen wij een zekere harmonie. Wanneer die bewustwording niet strookt met de persoon, ^{rijkheid} die we zijn, dan zullen we nooit resultaat boeken. En dan krijgen we ook geen hulp, ook al schaffen we 77 guru's aan, want die kunnen ons niets leren. Maar, op het ogenblik dat we dus, in overeenstemming met ons eigen wezen, streven naar een hoger bewustzijn, naar een groter beeld als het ware van het leven, van de wereld van onszelf, dan hebben we een harmonie geschapen tussen onszelf en al die factoren, die we proberen te begrijpen. En op elk ogenblik, dat onze vooruitgang stilstaat, krijgen we dan een nieuwe stimulans. Die komt van buiten af. Dat kan uit de geest zijn, dan kan iemand in de stof zijn, dat zijn de gekste dingen soms. Maar er kómt ineens een stimulans. Al is het maar, dat je voor een schilderij staat en ineens zegt: hé, wat zie ik nou, wat voel ik nou? En dan kun je weer verder. De harmonie, die je hebt met de wereld en met de kosmos reflecteert dus als het ware de waarden, die je in jezelf zoekt te bereiken voortdurend naar je toe en brengt deze dan ook op kritieke momenten in zodanige vorm, dat je er ^{bewust} kennis van kunt nemen. Dat is iets, wat in de bewustwording het meest fantastische is, wat je je denken kunt.

En daarom bestaat er ook geen enkel monopolie op kennis of op waarheid. De mensen dénken dat wel, maar het is niet zo, dat een bepaalde kerk de waarheid heeft. Wat dat betreft, moet ik altijd weer denken aan die apostelen. Dat vind ik zo'n fantastisch leuk verhaal. Jezus had gezegd: Ga uit, onderwijs de mensen, geneest de zieken, werpt duivelen uit in mijnen naam, in de naam des Vaders! Die jongens dachten: Nou zún we wat!

En die lopen daar naar buiten toe en zien, dat ánderen dat ook doen. En die hadden niét de opdracht van Jezus gehad. En het lúkte ze ook nog. Als het nou nog mislukt was, dan hadden ze er goedertieren bij kunnen komen om te zeggen: Neee, In de Naam van..... en hup, klaar hè? Ik heb het gedaan. Maar die ánderen deden het. Toen gingen ze weer terug naar Jezus en ze zeiden: Heer, er zijn ánderen die genezen, in de naam, in de naam des Vaders! Zoiets van: direct naar het Patentfecht toe, hè. En wat zei Jezus? "Verheugt U daarover!" En dat is nou hetgeen voor de meeste mensen het moeilijkst is.

Er bestaat geen monopolie voor kennis, voor gaven, voor kunde, voor kracht. Alles is gebaseerd op harmonie. En als die harmonie in je leeft, dan krijg je op een gegeven ogenblik datgene, wat er bij past. Er zijn mensen, die hun hele leven bezig zijn om helderziende te worden. En het enige, wat ze niet helder kunnen zien, is dat ze niet helderziend zijn en het niet zullen worden. Die frauduleren op den duur zelfs, het wordt gewoon een monomanie van ze. Terwijl diezelfde mensen misschien de gave hebben om iemand te genezen of een emotionele gave hebben om iets aan te voelen, die ze niet gebruiken, omdat ze een bepaald iets willen, wat voor hen niet bestaat. Je kunt niet zeggen: ik streef naar deze gave toe, je kunt zeggen: ik streef naar deze harmonie. En elke harmonie in zich brengt dan weer de mogelijkheid van bepaalde gaven met zich mee. Dat is werkelijk heel leuk, als dat zo bekijkt. Er zijn mensen, die het zonder meester beter doen dan anderen, die overal naar een Meester lopen te zoeken en 25 meesters verslijten. Waarom? Omdat de een werkt met een harmonie in zichzelf en met die kosmos en daardoor voortdurend uit die kosmos gevoed wordt met waardien, die behoren ook tot zijn eigen ik, zodat hij zich bewust kan worden beter van zichzelf, van zijn capaciteiten, van zijn krachten, terwijl de ander voortdurend naar een beeld zoekt, waardoor hij als het ware op een voetstukje kan gaan staan.

U hebt het misschien weleens eerder gehoord, maar ik heb die gein meegeemaakt. Dat was iets verschrikkelijks, zeg. Een vriend van mij was daar aan het spreken en hij had het over incarnatie en reïncarnatie en zo. En die zei: nou ja, een reïncarnatie of zeven zo, dat is voor de meesten wel het minimum. Waarop iemand opstond en zei: "Broeder, ik weet dat béter, ik ben al aan mijn 300ste incarnatie! En mijn collega keek eens meewarig en zei: "En dan nóg niet verder gekomen?"

Ik bedoel maar, wanneer je op een voestuk staat en je zegt: ik ben méér! dan val je er toch weer af. Maar als je gewoon zegt: ik wil harmonie vinden, ik wil begrip vinden, ik wil als het ware ergens een band vlechten voor mijzelf en voor een ander. Ik wil die kosmos niet zien als iets, waar ik ergens hoog in moet staan, ik wil gewoon functioneren in het geheel, dán wordt het wat. Maar ja, dat is misschien iets, wat voor de meeste mensen erg moeilijk is.

Alle dingen in de wereld, weet U, hebben allemaal hun zin en hun betekenis. Maar we zien, dat de mens heel vaak probeert om er iets uit te maken, waarvoor het niet gemaakt is. Neem nu b.v. het buskruit. Berthold Schwarz dacht, dat hij goud maakte. Toen vloog hij opeens en toen zag hij, dat goud niet belangrijk was. Maar dat kon hij niet meer vertellen. En dat buskruit, dat heeft enorm kunnen helpen b.v. bij mijnbouw en dergelijke en voor een hele hoop doeleinden was het erg goed. Maar waar hebben ze het het eerst voor gebruikt? Om de ridders uit de kastelen te schieten! Men heeft de atoomenergie ontdekt. Iets wat voor de mens van heel groot belang kan zijn en wat vooral van enorm belang kan zijn, wanneer die mens ooit de ruimte werkelijk wil gaan betreden. Wat doen ze er mee? Bommen gooien! We proberen alles om te buigen, zodat het iets van ons en vóór ons wordt. Is dat nou zo belangrijk?

Er zijn mensen, die zeggen: dit parkje is van mij: Verboden Toegang. Soms hebben ze een reden, omdat ze het park in stand willen houden. Maar vaak ik het alleen maar het idee: dat is nou van mij en daar blijven jullie af. Maar hebben ze dat park nou werkelijk méér dan iemand anders, die er in loopt en het mooi vindt? Het oog voor schoonheid is belangrijker dat het bezit van het grondstuk. Als de mensen dat zouden gaan begrijpen, dan zouden ze waarschijnlijk veel minder proberen om status te winnen en hun belangrijkheid vooral te laten gelden. Ze zouden geduldiger zijn en ze zouden vooral veel wijzer en veel gelukkiger zijn. Tenminste, dat is mijn idee. Commentaar? Is er nóg een punt?

Ik zou nog graag een paar vragen stellen.

Als U er mee rekening houdt, dat wij antwoorden, zoals er gevraagd wordt, ja

Kan de pijnappelklier gestimuleerd worden in zijn activiteit of is dat een typisch evolutionair proces.

De pijnappelklier kán kunstmatig gestimuleerd worden.

Hoe?

Daar zijn bepaalde geestelijke procedures voor. Er bestaan bepaalde stof-felijke procedures voor. Een deel ervan bestaat o.m. uit het injecteren van dierlijke stoffen, een ander deel bestaat dus uit chemicalieën en stralen. Er zijn dus inderdaad mogelijkheden voor. Maar, aan de andere kant, wanneer je dat hebt, dan heb je in feite een afwijking. Wanneer iets in het lichaam veranderen moet, dan is het belangrijk, dat die verandering plaats vindt zoveel mogelijk in overeenstemming met de werkelijke persoonlijkheid. En U weet misschien dus ook, als U een dergelijke stimulans gaat toevoegen, dat er héél vreemde verschijnselen kunnen ontstaan. Lichamelijke, maar ook mentale stoornissen en dergelijke, kunnen ook uit die pijnappelklier komen. Dus, ik geloof, dat een poging om die dingen kunstmatig te stimuleren en zo, in wezen onjuist is. Want, wanneer de mens zichzelf harmonisch ontwikkelt, dan zal zijn lichaam ook, wat betreft die interne afscheiding, zich heus daaraan aanpassen.

Door de evolutie verandert de mens toch wel gedurende de komende decennia? Ach, de mens is al zoveel veranderd. En elke keer, wanneer er een nieuw menselijk ras ontstaat, denkt het, dat het de top is. Zo denkt homo sapiens, dat hij veel beter is dan b.v. zeg homo pekingsiensis. Maar dat is helemaal niet waar!

Het is wonderlijk, dat men dus geen begrip heeft voor de relativiteit van de bereiking. En dat iedereen weer probeert te zeggen: maar mijn soort is beter dan dat andere soort. Terwijl je gewoon zou moeten zeggen: mijn mogelijkheden zijn anders dan van een andere soort, en daar maak ik gebruik van. Want laten we één ding wél weten: wanneer het huidige type, dus homo sapiens, een honderdduizend jaar eerder in de geschiedenis was opgestaan, dan waren er nu geen mensen meer. Nou hebben ze het in ieder geval nog al die tijd uitgehouden. Nu is homo sapiens ook zo langzamerhand het punt aan het bereiken dus, waarbij hij het voor zijn eigen ras het ook onmogelijk zou kunnen maken om voort te bestaan. Maar ik denk, dat hij dat hij dat ook wel weer zal overleven. En, wanneer de nieuwe mens kómt, dan hebben ze er de titel al voor klaar: homo superior. In plaats van een 'andere' mens. Ik geloof, dat het belangrijk is, dat je mens bent, niet of je nou valt onder een of andere classificatie. Er zijn mensen, die proberen uit te maken: ja, kijk eens, die daar, daar moet je mee uitkijken. die is emotioneel onbetrouwbaar, slavisch. En dát is een hardhoofdige, hoor, baltisch ras. Nou ja, dat doen ze nog wel eens, die rassen ongemengd bestaan ook. Die mensen zijn, wat mij betreft, gewoon gek, hè.

Altijd weer probeert de mens iets te zijn, in de trend van: ik ben bétter. Nee, je bent niet beter, je bent ánders. En wanneer je begrijpt, dat je altijd, zelfs binnen je eigen ras, je eigen land, je eigen groepering ánders bent dan een ander, dan kun je dit anders-zijn gebruiken om, in samenwerking met anderen gezamenlijk méér te zijn. Maar zodra je probeert meer te zijn dan de ander, komt er een strijdsituatie, waardoor dus geen van allen bereikt, wat bereikbaar is. Vindt U het gekkenpraat of valt het mee?

Nou ja, als we daar nu eens van uit zouden gaan. De mensen van vandaag zijn niet méér of minder, dan de mensen van vroeger. Ze zijn anders. De jeugd van vandaag is niet beter of slechter dan de jeugd van 50 of 100 jaar geleden, of 1000 jaar geleden, of 2000 jaar geleden. Het is nog precies dezelfde. Ze leeft in een ander milieu, ze heeft andere reacties, andere mogelijkheden. Maar het is altijd weer - en laten we dat niet vergeten - het momentum geweest van de jeugd, wat dé ouderen in beweging heeft gehouden. En de ontwikkelingen, die de ouderen voortbrengen, zijn voor een groot gedeelte te danken aan de drijfkracht vaak van de jongeren.

Maar dan moet je dat niet zien als een conflict. Dan moet je het zien als een samenwerking. De mensen spreken over een generatie-kloof. Ik geloof niet, dat er een reële generatiekloof bestaat. Die bestaat alleen in het denken van de mensen. Omdat de mensen, die wat ouder zijn, afwijzen, dat nieuwe generaties door nieuwe denkbeelden hen dwingen, zich verder te ontwikkelen. En geestelijk is dat ook precies hetzelfde.

Er zijn mensen, die zeggen: ach, al dat kerkelijk gedoe, ben je bedit-of-bedaat? Nu, ik zou zeggen: er zijn mensen, die een kerk nodig hebben. En anderen zeggen: ja maar, dan moet je ónze groep nemen, wij hebben dé wereld, wij hebben dé waarheid of wij kennen hét systeem! Nou, die kennen dat, ja zeker. Maar wanneer je nu zegt: kijk eens, zolang als je die kerk nodig hebt, is ze goed. Op het ogenblik, dat het eigenlijk een gewoonte wordt, niets nieuws meer brengt, moet je wat anders hebben. Dan zeg ik: datzelfde geldt voor die leren, voor die systemen. Ze zijn niet bepalend voor wat je bent. En dat mogen ze ook nooit zijn. Maar ze hebben hun eigen verdiensten, ze hebben hun eigen zin en hun eigen nut.

En dat is eigenlijk ook weer: zo boven, zo beneden. Zijn we ineens weer op het onderwerp terug ook. Ja, er kunnen de gekste dingen gebeuren op zo'n avond, in de loop van de gedachten. Want, wanneer wij zeggen, dat in God wij allen één zijn, moeten we dan niet proberen, om God te beseffen, die eenheid uit te drukken op aarde? Wanneer wij beneden een besef krijgen van die eenheid, niet alleen met de mensen maar met alle dingen eigenlijk, met alle leven, de verbondenheid, die er bestaat, dan zullen we die verbondenheid in God kunnen gaan beseffen. En op het ogenblik, dat wij hier proberen steeds meer muurtjes op te bouwen, ons te isoleren in een soort honigraatstelsel, waarbij wij dan proberen al het koninginne voedsel te krijgen en dan later eventjes een hele nieuwe raat te gaan bouwen, dan maken we een grote fout. Dan sluiten we ons af en dan kunnen we de totaliteit niet meer overzien. Dan kunnen we misschien een raat brengen en we zullen misschien een koninginpositie ook kunnen brengen, maar wat we niet kunnen is: meer worden dan wat we zijn. Meer bewust worden van onszelf, wát we zijn. Dáár komt het op neer.

Ik weet niet, of er nog vragen zijn, anders ga ik het zaakje afsluiten.

Goed dan. Ik heb dat allemaal zo mooi gezegd hè; we kunnen dat natuurlijk plechtstatig doen ook. De moeilijkheid daarbij is dit. Wanneer je iets plechtstatig zegt, dan denken de mensen: Dit is een wijsheid, die bóven mij staat. En daarom probeer ik het op z'n Janboerefluitjes. Want, U bent anders dan ik. Natuurlijk, ik ben in een heel andere positie. In ons bewustzijn zijn andere dingen belangrijk. Maar we hebben toch dezelfde mogelijkheden. We zijn eigenlijk gelijk, mens en geest. En dat verschil van een jas meer of een jas minder, is dat nu zo interessant?

Wij zijn in wezen dezelfde kracht, we hebben dezelfde ziel en we hebben de zelfde verbondenheid met de oneindigheid, we hebben als het ware dezelfde eindbestemming, zover we dat kunnen overzien. Waarom zouden we dan zeggen: de een is meer of de ander is minder? Wanneer de geest praat met de mens, dan leert de geest vaak van het denken en van de reactie van de mens. En omgekeerd, zal het spreken van de geest misschien voor de mens ook weer een stimulans zijn, zal hij ook met een nieuwe gedachte of met een ander gevoel naar huis gaan. Ik dacht, dat dát het meest belangrijke was.

Ik zou tegen U willen zeggen: Wees vrije mensen! Niet in de zin van bandeloos, want dat is dwaasheid, dat doe je tegen jezelf in. Maar wees vrije mensen door te beseffen: verbondenheden kunnen voor mij alleen bestaan, waar ik ze besef. Ik moet geen banden construeren, maar ik moet de banden, die bestaan, of die nu mentaal zijn of geestelijk of anderszins, die moet ik gewoon beleven en daar moet ik gewoon mee werken. En dan moet ik niet zeggen: Die is meer, en ik ben minder of ik ben meer en dié is minder, dan moet je gewoon zeggen: wij zijn. Er is een verbinding tussen ons en tezamen kunnen we verder gaan.

Zo had ik het af willen sluiten, want daar zit de gedachte: zo boven, zo beneden in, maar er zit bovenal die ééne gedachte in, die alles overheerst: de eenheid van de totaliteit in de kracht van de Schepper. Een eenheid, die ook wij waar moeten maken. Een eenheid, die wij vanuit onszelf moeten beleven. En die we niet kunnen beleven tégen ons wezen en tégen onze persoonlijkheid in. Maar die we moeten opbouwen vanuit wat we zijn, wat we weten, wat voelen wat we denken, totdat voor ons het besef van eenheid, van samenwerking, van saamhorigheid als het ware, volledig is ontstaan. Dan vinden dáárin vanzelf nieuwe krachten, groter mogelijkheden, vinden we dáárin een grotere waarheid, die ons niet méér maakt, maar die ons gelukkiger maakt, omdat we minder vragen hebben en daardoor de problemen, die we hebben, gemakkelijker kunnen verwerken. Mag ik het daarbij laten?

Vrienden, dan moeten we nog het schone woord hebben. U weet wat het "schone woord" is. Hoe wilt U het hebben? Ouderwets, modern, enig idee?

x Een mixture.

. Goed, een mixture. en dan nemen we drie woorden en daar bouwen de improvisatie op op. Geeft U maar.

x Geluk, tuinfeest en... een hittegolf.

- Een hittegolf. Ik zou zeggen: Wat een geluk, dat er net een hittegolf komt, nu er een tuinfeest is. (hilariteit)

Maar let op, we maken het zó:

Geluk,

Ik zoek geluk, ik zoek geluk, geluk

Ik wil meer zijn, gelukkig zijn, tevreden zijn, ik wil dansen.

Ik wil dansen; dansen tussen de lichten,

Tussen de lampions, dansen over het gras

Lachen, schertsen, vergeten, dat er leed bestaat.

Ik wil gelukkig zijn!

Ik wil gelukkig zijn!

Tuinfeest! Ik wil gelukkig zijn!

Eeuwigheid! Ik wil gelukkig zijn!

I k w i l g e l u k k i g z i j n!

En alleen in dit geluk wil ik mijzelf erkennen

Wil ik waarheid vinden!

En komt er een hittegolf, het kan mij niet schelen,

wanneer ik gelukkig kan zijn.

Wanneer ze me kwellen, ik zal het afwijzen

wanneer ik gelukkig kan zijn, gelukkig kan zijn, gelukkig kan zijn,

dan zal ik, in het geluk gedragen,

mijzelf weten, dan is het geluk.

De hemel wordt geluk, de golven, die uit de zon komen, zijn geluk

Goud is geluk, zonnegoud geluk.

Groen is geluk, de tuin is geluk, het feest is geluk!

Alles is geluk. Leven en dansen, Leven en geluk.

En dan: ongeluk is te dragen, als je geluk kent.

Maar wie geluk verliest en ongeluk niet keijt,

Hij gaat te gronde aan zichzelf.

Maar wie het geluk gekend heeft, kan het ongeluk dragen

Wie het ongeluk draagt, kan het geluk vinden.

Ongeluk en geluk voeg je samen

Tot ze worden een overweldigende kracht

Een eeuwig licht, dat zich uitstort in golven

Ontstellend van felheid

En toch je met je zich dragend een nieuwe zang, een nieuwe dans

Een dans, want je wilt gelukkig zijn en je kunt gelukkig zijn

Want er is licht, er is vreugde, er is kracht.

Dansen in de eeuwige tuin, waarin de sterren bloeien als bloemen

Dansen, over de einder heen in andere, nieuwe werelden

Dansen, dansen door de leegte, waarin de zinding van een eeuwige gedachte

Opnieuw de schoonheid ontplooit in zilveren paden.

Dansen en gelukkig zijn. De kosmos een tuin, het leven een feest

Het besef een geluk. De golven, de eeuwige hitte

Trilling, die het al doordeseemt

De zang van een God, die je leert verstaan

Waardoor de waan verdwijnt en het geluk slechts blijft

En zo de zegen van het leven schrijft.

Op verzoek gemixed. Ik hoop, dat het goed gemixed is en dat U er in ieder geval één gedachte van meeneemt: Geluk is belangrijk! Niet het geluk later maar het geluk, dat je hier vindt. Omdat het geluk je in staat stelt, om veel, wat disharmonisch is, te verdragen en uit die disharmonieën toch weer een nieuw geluk te vinden, dat dan misschien weer een beetje dichterbij ligt bij de eeuwige werkelijkheid. Ik dank U voor Uw aandacht. Goeden avond, vrienden.

